

fríðrikur. »Hetta verið mitt fyrsta ynski.«

»Tað skal tú fáa,« sigur fátækramaðurin; »men hatta er eitt neyðarsligt ynski. Vil betur fyri hinar skillingarnar.«

»Eg havi altíð stundað eftir at átt byrsu og dugt at skjóta,« sigur drongurin, »hevði betur átt eina byrsu, sum rámti alt, eg miðaði eftir, umenn tað er langt boð. Hetta verið mitt annað ynski.«

»Tað skal tú fáa, drongur mín, men lrisvert er ynskið,« sigur fátækramaðurin, »hugsu teg betur um næstu ferð.«

»Mær hevur altíð dámt at hitt maka leyst og góðlynt fólk — hevði betur havt tær gávur, at mær varð aldri sýtt fyrsta bó, eg bað eitt menniskja,« sigur drongurin, »Hetta skal verða mín triðja bó.«

»Tað skal tú fáa, Nú ynskti tú betur,« sigur fátækramaðurin, og so fór hann sína leið, inn millum mós-oyðini. Drongurin er nú móður, dagurin er komin at kvøldi, so hann leggur seg bert við fríð at sova. Tá ið hann vaknar aftur, er alljósur morgun. Nú liggja bæði symfonin og byrsan undir líðini á honum á vøllum. Tit kunnu ætla, hann var glaður, tækur hesar dýru lutir upp í hondina, skoðar teir, kýnir teimum. Men har uppi á háfjallinum var einki livandi kykt at spæla fyri ella at miða eftir, so tað var best at sleppa sær herfrá sum snarast. Nú gekk lættari — hvørt sporið undan.

Tá ið hann kemur niður í bygðina, fer hann fyrst inn til handilsmannin, biður geva sær klæðir, so inn til ein bónda og biður geva sær ross, síðan inn til smiðin og biður geva sær vogn, fer soleiðis hann frá manni, til hann hevði alt, ið var fyri neyðini, og alla staðni fekk hann ja, áðrenn háltatalað var orð. Síðani koyrir hann stásisliga gjøgnum dalin. Nú hann kemur nakað, hittir hann sýslumannin:

»Góðan dag, húsbondin,« sigur Pinkufriðrikur.

»Góðan dag,« svarar sýslumaðurin, »havi eg verið húsbondi tín?«

»Ja, minnst tú ikki tað? — tænti tær í trý ár fyri triggar skillingar.«

»Eg hugsi so við. — Ikki eiti á, so mikil maður, tú er vorðin alt í einum. Hvussu er tað borið til?«

»Ja, soleiðis hevur tað nú lagað seg fyri mær,« sigur drongurin. Hann hevur synfanina í hondini.

»Og tú spælir tær við synfan?« heldur sýslumaðurin.

»Ja, eg havi altíð stundað eftir at fáa fólk at dansa,« sigur Pinkufriðrikur. »Men tað besta, eg eigi, er henda byrsan, skal eg siga tær; eg námi mest sum elt, eg miði á. Sær tú hasa krákuna, sum situr í hamrinum har díst burturi, hvat gevur tú mær, rámi eg hana?«

»Hasa krákuna fær tú ikki, hon er longri burtur enn so — og leggi ross og garð og hundrað dalar á, skal eisini fara eftir krákuni, fær tú hana. Men so má tú eisini leggja alt á, ið tú hevur uppi á tær.«

Ja, tað skuldi Fríðrikur — leggur byrsuna at kjálkanum og skjýtur. Krákan datt niður í urðina undir hamrinum.

»Ein óreinskan slái, fall hon,« letur í sýslumanninum. Hann fer til gongu eftir henni. Drongurin fer stillisliga aftaná, heingir byrsuna aftur um herðarnar og tekur synfanina í hondina, hevur sjarmín tilreiðar. Nú ið sýslumaðurin er komin á tjúktu urðina og er næstan fjaldur millum stórt, hvast grót, slær hann á streingirnar, og tónarnir klinga.

Tað er ikki lagaboð: sýslumaðurin grýtur tað deyðu krákuna frá sær og fer at dansa, vilt og alsamt, so urða-

steinarnir skurslaðu og skræddu í hann. Drongurin dækti á synfanina. Sýslumaðurin rópti og græt, bað fyri sær. Men sjarmurin gekk líka tít. So at endanum gavst hann og segði við sýslumannin: »Nú skal tú sleppa, tí nú haldi eg, tú er líka kloddutur, sum eg var, tá ið eg fór frá tær hin dagin. Men tað, tú legði á, má tú geva mær fyrst. Annars má tú dansa meira enn.«

Hann var glaður við boðið og slepti sær burtur. Kloddarnir flakraðuuttan um hann, har hann fór.

Pinkufriðrikur fer nú til býin og býr á gistiðusi, spælir og fær alt tað nógva fólk, ið har kemur, at dansa so húsíð er við at fara av grund. Hesum stuttleikar hann sær við leingi — og skortar einki, tí eingin sýtur honum bó.

Men sum best um evni stendur, koma lögverjarnir at taka hann, tí sýslumaðurin hevur klagt, at hann hevur lagt hendur á seg, ránað alt, hann hevði, og næstan beint fyri sær. Drongurin leggur einki í tað, hann spælir, so lögverjarnir dansa, til teir liggja flati á gólvinum og orka ikki at gapa. Nú sendu teir hermenn eftir honum. Men tað gekk ikki betur, teir máttu eisini dansa, til teir vóru fyri ongum.

Tá ið hetta ikki batti, lúrdu teir seg uppi hann, meðan hann lá og svav. So varð hann bundin og forður til rættarstaðin at verða dómur. Dómurin varð tann, at hann skuldi verða hongdur beinan vegin. Teir fóru so við honum at gálganum, ið stóð liðugur og biðaði.

Har kom nógva fólk saman at siggja tilgangin. Sýslumaðurin var við, sum vera man, findarglaður yvir, at hann nú skuldi fáa sómðir fyri alt, hann hevði mist og fyri óll skurslini, hann hevði fingið, tá ið hann dansaði í urðini. Nú skuldi tað verða stuttligt at siggja teir heingja hann.

Men tað gekk so stríðið at fáa Pinkufriðrik at gálganum, lítið var mannar, og verri gjordi hann seg. — Byrsuna og synfanina bar hann við sær, tær fekk eingin hann til at leggja frá sær. Hann hósnaðist so, at tað gekk onga leið. Fólkíðuttan um okst í hvørjum. Tá ið hann langt um leingi kom at gálganum, var stigin upp eftir at ganga. Nú bar av við neyðarsligheitini. Hann mátti hvíla seg á hvørjari trappu. Tá ið hann er komin á ovastu trappu at sita, biður hann fólkíð ikki sýta sær ta bó, áðrenn hann skuldi heingjast, at sleppa at spæla eitt lag á synfanini.

»Nei, nei,« helt mannamúgván, tað hevði verið bæði synd og skomm at sýtt tær eina soverðna bó, eitt lag skal tú sleppa at spæla.

Tá rópti sýslumaðurin: »Fyri all ting, slepp honum ikki at rora ein strong, tí so er tað úti við okkum øllum. Ið hvussu er mugu tit binda meg væl fastan fyrst.«

Ja, ja, tað skuldu tey. Og so bundu tey hann upp at einum húsavaggi skamt frá, boðu so dreingin spæla.

Hann legðist ikki á boðini, kunnu hann tit ætla, dækti á streingirnar. Og har fór alt at dansa, bæði próstur og prestar, dómari og fúti, sýslumaður og hermenn, mann og kvinna, hundar og svin, neyt og ross. Tittari og túttari gekk sjarmurin, tittari og túttari gekk dansurin, klæðir flakraðu, sveittin lak, fólk rein og gramdi seg. Tað vardi ikki leingi, til summi svimdu og onnur dattu umkoll og lógu sum deyð av mæði. Øllum gekk illa, men verst gekk sýslumanninum, tí neystaveggurin gnagaði stórar húðlepar av rygginum, so hann beit á kampi av sviða.

Tá ið eingin var eftir, sum orkaði at dansa meir, tók Pinkufriðrikur byrsu og synfan aftur á herðarnar og

- KLAKKSVÍK Í DAG

Hvat ger politíð?

I bygðini eru í løtuni 8 politimenn, men tað er hvørjum manni greitt, at teir eru til líta og onga nyttu. Uttandura mugu teir vera lítið meir, enn tá teir fara til og frá máltíðunum. Ein kann sjálvandi skilja, at teir fegnast vilja halda seg so mikið fyri seg sjálvum sum gjørligt, hóast teir veruliga hava rættuliga stórar og ógvuliga týðningarmiklar uppgávur at rokja og loysa. I eini bygð, har fríður vanliga valdar, er tað vist óneyðugt við so nógvum politistum, men Klakksvík er vorðin stórbygð og harvið koma fram nýggir tættir, ið torva eftiransni. Eitt nú hin mikla ferðslan eftir høvuðsvegnum. Henda ferðsla fer brátt at enda í einum ruðuleika t. d. í døgverðatiðini, tá arbeiðsmenn, skúlabørn og tey mongu akførini leita í allar ættir. — Ferðsluskil er ikki tað, ið Føroyingar eru mest komin í, einaminst børnini, sjálvandi. Tá so lítið skil er í so miklari ferðslu, kann alt henda. Tí er at vera fyrvarin. Og her átti politíð at tikið sær um reiggj. Tað er einki at ivast á, at politímyndugleikarnir bæði lættliga og skjótt vildu fingið skil á hesum tvørleikum til mikið gagn fyri

fótgangarar, bilstjórar o. o. Ávarandi myndugleikar eiga at gera álvara av hesum beinan vegin — serstakliga nú, manningin er tøk.

Klakksvíkingur.

Skálalberg

kom á Klakksvík seint í gjárkvøldið. Har skuldi Pól J. Olsen, sóknarstýrisformaður og Fischer Heinesen, havnameistari, halda roður og hornorkestur spæla.

Fyri stuttum eksploderaði ein kobling á SEV-linjuni tvørturum Klakksvíkar-eiði. Nýggj kobling varð ísett; men 3 tímar seinni eksploderaði hon eisini. Nýggj kobling er á veg úr Danmark við Polo. Fyrr enn hon er ísett, fæst eingin streymur frá SEV.

Jóannes Patursson kom hómorgunin við umleið 250 tonsum. Sjóðarberg roynir eystanfyri og hevur umleið 200 tons.

Útróðurin hevur ikki verið nógvur; men bátar eru nú komnir uppi 7000 pund um dagin.

fór í fríð og náðum har frá; tað var ikki eitt av øllum, sum røkti fyri at gera honum nakað. Hann livdi bæði væl og leingi eftir hetta. Tí tað var eingin, ið kundi sýta honum, ta fyrstu bó, hann bað.

leysliga úr norskm.

HEÐIN BRÚ

Býráðsvalið

Valið til Tórshavnar býráð í fyrradagin fekk hetta úrslit:

Listi A, javnaðarmenn, fekk 180 atkvøður og 2 menn valdar (sama sum við síðsta val).

Listi B. (Jákup Simonsen) fekk 50 atkv. og ongan mann.

Listi C, Kjartan Mohr, fekk størsta atkvøðutalið, 211, og fekk 2 menn — framgongd 1.

Listi D, sambandið, 162 og 2 menn — framgongd 1, hóast atkvøðutal flokksins var minni enn síðst (164).

Listi E, tjóðveldið, 137 og 1 mann — sama sum síðst.

Listi F, fólkaflokkurin, 167 og 2 menn — sama úrslit sum síðst.

Listi G, gl. sjálvstýri, 76 og mistu mannin, teir hovdu.

Listi H, Tórgarð, 116 og 1 mann (sum síðst).

Listi I, meistaralstin, 63 og ongan.

Listi K, kvinnulstin, 117 og eina valda.

Listi L, arbeiðsmannafelagið, 66 og mistu mannin.

Listi M, Havnar Framburðsfelag, 71 og mistu mannin.

Listi N, bilstjórar, 58 og ongan mann.

Teir, ið koma at sita í Havnar býráð, eru:

Kjartan Mohr og Jákup Jacobsen (Kí). Javnaðarmenn: J. P. Henrik-

sen og Magnus Tórsheim. Sambandsmenn: Trygví Samuelsen og Jóh. Michelsen. Fólkaflokksmenn: Sigfried Skále og Mortan Carlsen. Tjóðveldisflokkurin: Hanus við Høgadalsá. Kvinnufelagið: Malla Samuelsen. Uttanflokks: H. C. W. Tórgarð.

Til líkningarnevndina fingur listarnir A, C, D, E og H hvør sín mann valdan, og F, fólkaflokkurin fekk 2. Teir valdu eru: Jacob Wenningstedt (jav.), Jacob Jacobsen, Áge Michelsen, Niclas á Dunga, Jens Dam og teir báðir fólkaflokksmenninir: Elias Johansen og Louis Højgård.

Grannskoðararnir vóru valdir á K. Mohrs og fólkaflokksins listum; teir eru: Vagn Mohr Mortensen og Carl F. Jacobsen.

Og so var tað flúgvurin, ið gramdi seg 2000 m uppi í loftini: — Hetta var ikki so gott. Motorurin steðgaður, og bensintangin tómur. Hvussu í verðini skal eg sleppa niður aftur?

Bóndin inni á apotekinum: Skriva nú endiliga týðiliga upp, hvat kúgvín skal hava, og hvat konan skal hava. Tað verður ein vanlukka, um kúgvín ikki fær tað rætta medisinið.

Konan við slaktarin: Er hetta virku liga oksakjót ... og ikki bara vanligt kúkjót.

Slaktarin: Eg vissi tygum um, at hetta er oksakjót, men eg skal viðganga, at mamman var ein kúgv.

Hanus: Í nátt droymdi meg ein ræðuligan dreym. Meg droymdi, at eg var havnaður á eini óbygdari oygg saman við tveimum ungum gentum.

Janus: Tað mátti verið ein hugnaligur dreymur fyri ein konufólkarev sum teg.

Hanus: Nei, meg droymdi, at eisini eg var ein ung genta.